Tma, zima, ohromná spousta malinkých ledových kapek a kouř stoupající od pusy.
Kaluže prosakující dírou v podrážce a chlad sálající od země. Ruku v ruce s chladem sálajícím zevnitř.
Mokré černé a šedivé dlažební kostky. Nedopalky mezi nimi. Lidi.
Spousta lidí a žádný člověk.
Spousta postav a nikdo známý.
Zmrzlé konečky prstů, hluboko ponořené do kapes. Zimou zarudlý nos. Pálící oči.
Tma. A hlavně ta nekončící zima. Stejně jako včera a předevčírem. Stejně jako už několik měsíců předtím. Nekončící zima, ruku v ruce s chladem sálajícím uvnitř mě a nikde nikdo.

Před domem jsem potkal pana ER. Po dlouhé době na někoho narazím a zrovna je to můj oblíbený básník. Kolébal se ve světle žlutých lamp a díval se do hustého deště. V puse cigaretu, jako mívá pan ER vždycky, a jednu ruku v kapse kalhot. Měl jsem radost. Vždycky ho rád vidím. Když jsme se střetli ani by si mě nevšiml.
“Vy jste pan ER,” řeknu. “Já jsem Kristián, nevím, jestli si na mě pamatujete, máme společné známé.”
“Ale jistě že pamatuju, dobrý večer Kristiáne! Rád vás vidím!”
Vřelý stisk ruky. Hřejivý. Stejně jako krátká konverzace, která mezi námi proběhla.
“Nemáte chvilku času?” zeptám se najednou. “V poslední době jsem si na vás několikrát vzpomněl.”
“Opravdu?”
“Dělám takové pokusy s psaním. Snažím se o krátké básně a vůbec si s tím nevím rady.”
Viděl jsem lehký záblesk zájmu.
“Bydlím hned tady, nechcete si na chvíli sednout u mě, že bych vás pohostil a něco vám přečetl? Potřeboval bych na to slyšet názor.”

Vůně zeleného čaje a čerstvého tabáku. Kapky narážející na skleněné tabulky v oknech, tichá meluzína ve světlíku a pan ER, s nohou přes nohu na gauči. Zamyšleně poslouchajíc všechno, co jsem mu četl:

Skořápku
Zimu v hrnku
Ozvěnu prázdnoty
Neobyčejný večer na samotce

Četl jsem mu ze sbírky Vzdechy ledovců a několik básní cyklu Nejhlubší temnoty. Recitoval jsem kousky z básně Stopy a úryvky z Díla Vypuštěného námořníka…

Kapky narážející na skleněné tabulky v oknech, tichá meluzína ve světlíku a já, nořící se do svých ponurých textů.

Pan ER si všechno bedlivě poslechl. Občas se pousmál, potáhl z cigarety, nebo usrkl zeleného čaje, ale nic neřekl, dokud jsem nedočetl poslední věc. Potom vstal, zadíval se do stropu, jakoby hledal správná slova a zhluboka se nadechl.

“Jděte někdy mezi lidi, Kristiáne,” řekl potom chlácholivě. Usmál se, poplácal mě po rameni a odešel do deště.

Tma. A ta neskutečná zima, ohromná spousta malinkých ledových kapek, narážejících na skleněné tabulky v oknech, tichá meluzína ve světlíku a já, s cigaretovým kouřem stoupajícím od pusy.
Chlad, prosakující skrz naskrz a sálající ze všech stran, ruku v ruce s chladem sálajícím uvnitř.
Mokré černé a šedivé tahy tužkou na zažloutlých papírech. Nedopalky mezi nimi. Lidi.
Spousta lidí rozprostřených po stránkách a žádný člověk.
Spousta vymyšlených postav a nikdo známý.
Zmrzlé konečky prstů, hluboko ponořené do kapes u kalhot. Kaluže prosakující skrz pálící oči.
Tma. A hlavně ta nekončící zima.

Ve snaze zbavit se temných myšlenek jsem odjel pryč. Do přírody. Na dlouhé procházky a noci bez mráčků.
Ve snaze zbavit se temných myšlenek jsem se vrátil ke kořenům. A ke korunám stromů. K trávě a malým zeleným jitrocelům. Zvolit si samotu před osamělostí.

Oproti studenému, plochému a zaprášenému městu jsou měkké kopečky porostlé stromy, trávou a malými fialovými bouřkami naprosto nepředstavitelný rozdíl. Nejraději bych se v krajině utopil. Přejíždím po ní pohledem, hltám její vůni. Strávil bych hodiny v její přítomnosti a jen bych se kochal dokonalým kontrapunktem, kompozicí a skladbou jejích jednotlivých motivů: háječek, louka, potok, repetice, háječek, louka, potok… A k večeru je ještě přitažlivější.
Večer jsem potkal nádhernou dívku. Sledovala mě z okna, když jsem šel kolem jejího domu. Pohled jsem jí opětoval. Uplynula krátká chvíle a já se sehnul, utrhl pár bouřek a řekl: "Pojďte se projít, noc vám bude slušet."
Pohrdlivě se pousmála a zatáhla záclony. Pokrčil jsem rameny, položil kytičky na sloupek u branky a pokračoval v cestě. Za zkoušku to stálo, utěšoval jsem se.
Dohonila mě, když jsem byl na rohu ulice. Lehce se dotkla mého ramene a prohlížela si mě. Bouřky měla zastrčené za uchem. Otočila se a chvíli šla přede mnou pozadu, dívajíc se mi zpříma do očí. "Kam jdem?" zeptala se pak. Nevěděl jsem a tak jsme šli, kam nás nohy nesly.

Měl jsem pocit, že bych se v ní nejraději utopil, jmenovala se EL. Přejížděl jsem po ní pohledem, hltal její vůni. Strávil bych hodiny v její přítomnosti a jen se kochal dokonalým kontrapunktem, kompozicí a skladbou jejich jednotlivých motivů.

V průběhu mé noční procházky po té krásné dívce jménem EL, se ozvaly něčí kroky na cestě. Cítil jsem, jak se jí rozbušilo srdce a jak mi vyděšeně stiskla koleny pravé stehno. V naprosté tichosti jsme počkali, až dotyčný zmizí a lehli si vedle sebe do spadaného jehličí. Během pár okamžiků se kouzlo celého večera kamsi vytratilo a ona se zvedla a beze slova odešla. Já zůstal sám. A znovu osamělý.

Tma. A ta neskutečně známá zima. Já, s cigaretovým kouřem stoupajícím od pusy a znovu zahalen ve svých neskutečně známých temných myšlenkách.
Chlad, prosakující skrz naskrz a sálající zpod kořenů, ruku v ruce s chladem sálajícím uvnitř.

Stále dokola se omílající kontrapunkt, kompozice a skladba jednotlivých motivů té krásné dívky jménem EL. Repetice, repetice, repetice. Ať už v háječku, na louce či u potoka.
Bouřka. Ohromná spousta malinkých ledových kapek, narážejících na měkké kopečky porostlé stromy, trávou a malými zelenými jitroceli.
Snaha utéci před spoustou lidí a navrátit se k člověku.
Snaha utéci před spoustou postav a zažít něco známého.
Zmrzlé konečky prstů, hluboko ponořené do kapes u kalhot. Snaha zachytit kouzlo večera skrz pálící oči.
Snaha. Boj s nekončící tmou. A zimou.

Vzal jsem si kožené polobotky a sako. Učesal jsem se. A ostříhal si nehty. Umírnil jsem svůj vzhled na společensky uznatelnou úroveň a k tomu jsem se ještě navoněl. Do tašky jsem dal svůj životopis. A něco, čím bych mohl prokázat svojí zkušenost v oboru.
Vrátného jsem se zeptal, kde je pan EF, produkční a vedoucí dnešního přijímacího pohovoru. Poslal mě do zasedací místnosti, prý je to hned za Studiem 4.
Za zavřenými dveřmi zvukových studií debatují moderátoři, pouští nejnovější písničky a rozhlasové hry. Do toho svačí, čtou si noviny a vyprávějí režisérům, kde byli na dovolené. Polobotky mi klapou po mramorové podlaze a sako mi objímá tělo. Cítím se v bezpečí, dokud ho mám na sobě. Je to můj plášť, moje zbroj, má deka, pod kterou se můžu schovat.
“Klidně si odložte sako,” usmál se na mě pan EF, když jsem vstoupil. A pokynul mi, abych se posadil. Teď už jen v košili. Nahý, zranitelný a všem na očích.
“Já jsem pan EF, vedoucí tohoto oddělení. Tohle je slečna ES, moje asistentka a tohle pan BÉ, ředitel rádia.” Pan BÉ, sedící v rohu místnosti na mě pokynul svými bradami. Měl dvě.

Nervozita, zaplavující celé tělo jako jed. Jako hodně špatná kořalka, která vás kopne zezadu do hlavy, vytlačí všechen vzduch z plic a naplní vás až po okraj horkem. Nervozita. Neovladatelná a ve své plné síle.
Papíry, tužky, kravaty, mobily. Diagramy a grafy. Zastřižené vousy a klíče od nových aut. Hodinky.
Čtvrt hodinky nervozity, zaplavující celé tělo jako jed. Jako hodně špatná komerční přestávka, kterou se snažíte přetrpět tím silněji, čím důležitější je pro vás pořad, který následuje.

“Myslím si, že by mě tahle práce bavila. Mám drobné zkušenosti s podobným oborem.”
Pan BÉ poprvé promluvil: “Co myslíte tím podobným oborem?”
“No…” zamyslel jsem se. Nervozita. Z kravat a diagramů. “Měli jsme takovej drobnej projekt…”
Černé a šedivé tahy tužkou po papírech. Interní pohledy. Nic neříkající úsměv slečny ES a pan EF, co se snaží tvářit přísně. Čtvrt hodinky v košili. V kožených polobotkách.
Vyprávěl jsem o všem. O mé škole. O práci, kterou jsem dělal. O lidech, se kterými se stýkám. Vyprávěl jsem o všem, co je mé. Nahý a všem na očích.
Všechno si bedlivě poslechli. Občas se pousmáli, mrkli na mobil, nebo do složky s diagramy, ale nic neřekli, dokud jsem nedovyprávěl poslední věc. Pan EF potom vstal, zadíval se do stropu, jakoby hledal správná slova a zhluboka se nadechl.
Věděl jsem, kam to povede. Zvedl jsem se a beze slova odešel. Kolem svačících moderátorů, kolem vrátného a kolem nových aut. Odešel jsem středem a zmizel. Zmizel do té neskutečně známé samoty. Do zimy. A do tmy.

Do tmy, která doplňovala každou snahu nalézt světlo. Do chladu, který mě chránil před zaplavujícím jedovatým horkem. Do samoty, která mi bránila spadnout mezi spoustu lidí a spoustu postav.
Odešel jsem domů. Do své hořkosti a zatrpklosti. K meluzíně ve světlíku, pálícím očím a prosakujícím kalužím. Nechal jsem celý svět za sebou. Všechno a všechny. Uzavřel jsem se a nevycházel jsem ven. Už jsem nechtěl znovu a znovu zažívat to samé. Znovu s cigaretovým kouřem stoupajícím od pusy. Znovu se zmrzlými konečky prstů, hluboko ponořenými do kapes u kalhot. Znovu ruku v ruce s chladem sálajícím uvnitř.

Kontrapunkt, kompozice a skladba jednotlivých motivů zapadajících do sebe mezi černými a šedivými tahy tužkou. Zažloutlé papíry, vůně čerstvého tabáku a já, nořící se do svých ponurých textů.
Snaha obejít lhostejnost světa, vždycky ztroskotá na všudypřítomnosti, která je lhostejného světa podstatou.
Snaha zachytit kouzlo večera, kouzlo přechodu ze starého dne do nového. Skrz tmu a prázdnotu.
Snaha nalézt světlo v temnotě. Snaha nevracet se a vrátit se.

Snaha.
Boj s nekončící tmou.
Ruku v ruce s nekončícím světlem.